

K A R L M A Y

Aventurierii de la Mecca

Scriitorul german Karl May (1842–1912) este unul dintre cei mai prolifici autori de romane de aventuri. *Comoara din Lacul de Argint*, *Winnetou* sau *Old Shatterhand* sunt tot atâtea cărți cu eroi îndrăgiți de cititorii mici și mari, cu peripeții palpitante, descrieri aproape picturale, o profundă cunoaștere a tradițiilor și obiceiurilor indienilor din America.

În anii 1899-1900, scriitorul călătorește în Orient, unde o cunoaște pe Klara Plöhn, a doua sa soție. Este fascinat de această lume, pe care o descrie în romanul *Aventurierii de la Mecca*. Personajele ajung pe un tărâm excentric, iar aventurile lor sunt pe măsura locurilor în care îi poartă autorul. Să pătrunzi în orașul Mecca, foarte bine păzit de musulmanii fanatici, să-i surprinzi pe pelerinii pioși în timp ce-și împlinesc ritualurile complicate în marea moschee din Orașul sfânt – iată o acțiune îndrăzneață, periculoasă chiar, dar a cărei atracție este cu atât mai mare pentru eroii noștri temerari. Întâmplările pline de neprevăzut fac din romanul *Aventurierii de la Mecca* o carte atractivă, pasionantă, plină de suspans.

KARL MAY

*Aventurierii
de la Mecca*

Traducere de LIANA MARIA GOMBOŞIU

Redactare: Anca Eftime
Tehnoredactare computerizată:
Mihaela Ciufu

Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrația copertei: Walter Riess

Ilustrații: Simona Bucan

Karl May
IN MEKKA

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCATIONAL,
parte componentă GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-606-8668-46-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL
Aventurierii de la Mecca / Karl May; trad.: Liana Maria Gomboșiu -
București: Corint Educational, 2014
ISBN 978-606-8668-46-8
I. Gomboșiu, Liana (trad.)
821.112.2-311.3=135.1

Capitolul I

UN TRIB BLESTEMAT

Pe parcursul călătoriilor mele în Africa, în tovărășia bunului meu servitor Halef, am avut multe aventuri neplăcute, dar niciodată nu am fost într-un pericol mai mare decât în aceste zile din urmă. Am fost luat în captivitate de către celebrul corsar al coastelor Mării Roșii Abu-Seif, care hotărâse să ne redea libertatea în schimbul celei a fratelui său, ținut în captivitate de către englezi. Întrucât nici Halef, nici eu nu eram cetăteni englezi, am fi fost sortiți unei morți sigure dacă n-am fi profitat de absența șefului piraților, care plecase la Medina, pentru a evada. Profitând de căderea noptii, am reușit să-l legăm fedeleș pe paznicul nostru, în timp ce echipajul dormea dus, năucit de aburii hașișului.

Ne aflam acum pe țărm și de abia mai zăream vaporul pierdut în tenebre.

— *Hamdu llilah!* Slavă, laudă lui Dumnezeu! a exclamat Halef. Ce plăcere să fii liber! Dar ce vom face acum? În ceea ce mă privește, aş fi încântat să-i joc un renghi pe cinstite șefului piraților.

— Vom vedea asta mai târziu, am răspuns. Pentru moment mergem la Jiddah.

— Cunoști drumul, efendi¹?

¹ Titlu de politețe în Turcia. (N.tr.)

— Nu.

— Dar, cel puțin ai o hartă pentru a te orienta?

— Nici atât. Știu totuși, că trebuie să continuăm în direcția sudului. Dacă Abu-Seif a plecat pe jos, orașul nu trebuie să fie prea departe.

Încredințându-ne că fuga noastră nu fusese observată de nimeni, am pornit la drum. Trebuia să mergem în lungul coastei și să ocolim numeroasele ei mici golfuri, astfel încât înaintam foarte încet. Mersul nostru era îngreunat și de vegetația destul de bogată a terenului. În fine, s-a făcut ziua și am putut grăbi pasul. Era aproape ora opt dimineață când am zărit, în depărtare, conturul minaretelor deasupra unui zid destul de înalt.

— Iată, Jiddah, am zis. Nu mi-ar părea rău dacă aş vizita puțin acest oraș.

— Dar eu! Știi, efendi, că acolo odihnește Eva, mama neamului omenesc?

— Am auzit spunându-se acest lucru.

— După ce-a înmormântat-o, Adam a plâns timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după care, s-a dus la Selan-Dib unde a murit și el. Este o insulă a cărui existență o cunosc doar credincioșii.

— Te înșeli, Halef. Locuitorii ei au numit insula Sinhala Dvipa, nume pe care voi l-ătă transformat în Selan-Dib. Sinhala Dvipa înseamnă „Insula Leilor”. Ea aparține creștinilor, englezilor, și am vizitat-o de două ori.

Halef m-a privit neîncrezător.

— Este cu putință? Talibani¹ noștri spun că necredinciosul care îndrăznește să pună piciorul în insula lui Adam, moare imediat.

— Am eu înfâțișarea unui mort?

— Nu, dar tu ești favoritul lui Allah, chiar dacă n-ai îmbrățișat încă adevărata religie.

— Să fim serioși! Voi pretindeți că necredinciosul care trece dincolo de pragul orașelor sfinte, Medina și Mecca, trebuie de asemenea să piară.

¹ Învățați, pluralul de la *taleb*. (N.a.)

— Într-adevăr!

— Și totuși, mulți creștini au zăbovit în aceste orașe.

— Cu neputință!

— Este totuși adevărat. S-au prefăcut că sunt musulmani.

— Dar atunci trebuie să fi fost inițiați în obiceiurile și riturile noastre ?

— Desigur.

Halef m-a scrutat din priviri.

— Sidi¹, și tu cunoști obiceiurile și riturile noastre. Vrei să mergi la Mecca?

— Ai fi de acord să mă duci, Halef?

— Niciodată! Dacă aş face-o, aş arde în veci în cel mai adânc cerc al gheenei.

— Și dacă m-ai întâlni în acel oraș, m-ai da de gol?

— Efendi, nu mă întrista. Aş fi obligat să te denunț, și, totuși, n-ăș putea să mă hotărăsc să fac. Situația mea ar fi îngrozitoare. Numai mi-ar rămâne decât să mor.

O singură privire mi-a fost de ajuns pentru a mă convinge de sinceritatea cuvintelor sale. Ar fi fost o cruzime să continu în această încercare.

— Spune-mi, Halef? Ești mulțumit să fii în serviciul meu? Vrei să rămâi cu mine?

— Atâtă vreme cât vei dori, efendi. Sunt gata să te urmez până la capătul lumii, deși ești un creștin. Și nădăjduiesc cu tărie că te voi aduce, într-o zi, la adevărata religie, dacă vei dori sau nu.

— Iată o misiune demnă de un hagiu².

— Începi iarăși să mă tachinezi, efendi. Într-adevăr, sper să obțin titlul de hagiu, căci, după ce voi vizita mormântul Evei la Jiddah, mă voi duce la Mecca. Înainte, mă voi opri la Minah, unde mă voi rade și mă voi supune celoralte obligații religioase. Vrei să aștepți la Jiddah întoarcerea mea?

— Câtă vreme vei rămâne la Mecca?

¹ Titlu de politețe în Arabia. (N.tr.)

² Cel care a făcut un pelerinaj la Mecca. (N.a.)

— Șapte zile.

— E bine, mă vei reîntâlni la Jiddah. Dar ești sigur că pelerinajul tău va fi valabil, chiar dacă nu ne aflăm în sezonul sfânt?

— Fii fără grijă, efendi, va fi perfect valabil.

— Te voi aștepta, cu o singură condiție: nu vei spune nimănui că sunt creștin.

— De bună seamă.

— Și te vei purta ca și când ai fi în serviciul unui musulman.

— Dacă o dorești, dar am și eu să-ți fac o rugămintă. Trebuie să cumpăr de la Mecca un *azir-kumahsch*¹ și mai multe cadouri...

— Fii fără grijă, îți vei avea florinii la timp.

— Nu-i voi putea folosi, căci sunt monede bătute într-o țară de necredincioși.

— Ei bine, îți voi da piaștri.

— Ai piaștri, efendi?

— Încă nu, dar îți voi procura de la zaraf.

— Îți mulțumesc, Sidi. Crezi că-mi vor ajunge pentru a merge la Medina?

— Da, cu atât mai mult cu cât drumul până acolo nu te va costa nimic.

— De ce?

— Pentru că-l vom face împreună.

— Te duci la Medina, Sidi? A întrebat, gânditor, Halef.

— Da. Este interzis?

— La drept vorbind, drumul este liber, dar nu ai dreptul să intri în acest oraș.

— Va trebui, deci, să te aștepț la Djambo ?

— Da, Sidi. Și unde vei merge apoi?

— La Medain-Saliha.

— Să nu faci asta, efendi! Ar însemna să alergi în calea morții. Nu știi că este orașul duhurilor, și că acestea nu tolerează prezența muritorilor?

¹ Veșmânt sacru. (N.a.)

— Vor fi totuși obligate să mă suporte. Este un loc misterios despre care se spun cele mai diferite legende, și tin să-l cunosc.

— Vai, efendi! Nu vei cunoaște locul, căci duhurile îți vor stăvili calea. Dar eu nu te voi părăsi chiar de va fi să pier împreună cu tine. Să unde te vei mai duce?

— La Sinai, la Ierusalim, la Istanbul, și încă la Bassra și la Bagdad.

— Mă vei lua cu tine, Sidi?

— Bineînțeles.

Am ajuns la porțile orașului. În lungul zidurilor se înșirau coicioabe nenorocite făcute din paie și frunze de palmier, și care erau locuite de sărmani negustori de lemn sau de legume.

M-a oprit un zdrahon în zdrențe.

— *Taibhin, efendi, seiak, keif, chelak?* Ce faci, efendi, cum stai cu afacerile, sănătatea?

M-am oprit. În Orient, trebuie întotdeauna să zăbovești înainte de a răspunde saluturilor.

— Îți mulțumesc, sunt bine. Afacerile și sănătatea nu lasă de dorit cu nimic. Dar tu, demn fiu al nobilului tău tată, treburile prosperă după cum dorești? Sper, de asemenea că ești sănătos, nobil reprezentant al celui mai pios trib al Islamului.

L-am gratificat cu acest epitet, căci văzusem pe față sa semnul *meșaleh-ului*. Într-adevăr, deși accesul creștinilor este permis în Jiddah, aşezarea trece drept Oraș sfânt și locuitorii lui au dreptul de a avea acel semn sacru care i se face oricărui nou născut, la Mecca sau la Medina, și care constă în câteva crestături, trei pe fiecare din obraji și două pe fiecare tâmplă, ce lasă cicatrice de neșters.

— Cuvintele tale sunt flori și ele au parfumul huriilor, a răspuns bărbatul. Sunt bine, și afacerile mele sunt prospere. Nădăduiesc, de altfel că îndeletnicirea mea îmi va permite să-ți fiu de folos.

— Ce meserie ai?

— Asemenea celor doi fii ai mei, sunt conducător de catâri.

— Ai catâri disponibili acum?

— Da, Sidi, vrei să-ți aduc doi?

— Cât ceri?

— Depinde. Unde vrei să mergi?

— Sunt străin pe aici și caut o locuință.

M-a privit cu luare aminte, deodată bănuitor. Un străin care călătorea pe jos, trebuie să-i fi părut suspect.

— Sidi, vrei fără îndoială să urmezi calea fraților tăi?

— Care frați?

— Ieri, la vremea rugăciunii de seară, treisprezece bărbați au sosit pe jos, ca tine. Le-am făcut rost de o barcă.

Fără îndoială, erau Abu-Seif și oamenii săi.

— Nu erau frații mei, am răspuns, și nu caut o barcă, ci o locuință.

— Ai mare noroc, tocmai știu o casă unde vei fi găzduit ca un prinț.

— Ei bine, condu-mă acolo, cu catârii tăi.

Peste cinci minute, Halef și cu mine eram cocoțați pe două animale atât de scunde încât picioarele ne atingeau pământul.

— Ești sigur, am întrebat, că vor avea puterea să ne ducă?

— Ei, Sidi, a zis conducătorul de catârî cu emfază, unul singur ar fi în stare să ne poarte pe toți trei!

Desigur că această afirmație era exagerată, dar trebuie să spun că animalul pe care încălecasem părea să suporte cu ușurință greutatea mea.

Înaintam la trap, când deodată o voce răgușită se auzi lângă noi:

— Halt! Aveți bani?

Am văzut, la dreapta mea, un fel de clădire în al cărui perete era o gaură pătrată. Din aceea gaură se vedea un cap, pe cap o enormă pereche de ochelari, cu o singură lentilă. Sub ochelari, am văzut un nas, greu de închipuit, și sub el un orificiu impresionant din care ieșiseră cuvintele.

— Cine este? l-am întrebat pe ghidul nostru.

— Este funcționarul împăternicit să adune impozitul pentru sultan.

Mi-am îndreptat catârul spre deschiderea din zid, și, pentru a mă distra, mi-am scos pașaportul și am spus cu o voce sfidătoare:

— Ce vrei?

— Bani.

— Privește!

Și am apropiat de ochiul care nu era în spatele lentilei pecetea enormă a pașaportului.

— Mii de scuze, Înălțimea voastră.

Orificiul s-a închis în fața nasului, și întreaga față a dispărut. Peste o clipă, am văzut o siluetă descărnătă, care sărea printre dărâmăturile care se adunau în lungul zidurilor orașului.

— De ce fuge? l-am întrebat pe ghid.

— Îi e frică fiindcă nu are dreptul de a cere bani unor purtători de *djuruldi*.

Peste cinci minute aveam să ne oprim în fața porții unei case, care, destul de rar întâlnit în țările musulmane, avea grilaj și patru mari ferestre spre stradă.

— Am sosit, a zis conducătorul de catâri.

— Cine este proprietarul acestei case.

— Este bijutierul Tamaru.

— Crezi că este acasă?

— Sunt sigur.

— În acest caz, poți pleca. Aceasta este pentru tine, i-am zis, plătindu-l fără a uita un ban bacșis.

După ce a mulțumit călduros s-a îndepărtat împreună cu catârii săi. Am intrat în casă, urmat de Halef. Un servitor negru ne-a condus în grădina în care se afla stăpânul său. Acesta ne-a îndrumat spre camerele pe care dorea să le închirieze. Am reținut două și i-am dat un acont de doi florini. Era poate cam mult, dar astfel eram sigur că nu mai aveam să fiu supus vreunui interogatoriu.

După-amiază, am ieșit cu slujitorul meu pentru a vizita locul. Jiddah este un oraș încântător care-și merită numele de „cel bogat”. Ceea ce m-a impresionat mai ales, a fost că toate casele erau înalte și deseori prevăzute cu geamuri și balcoane. Bazarul traversează orașul paralel cu marea și dă în numeroase străzi laterale. Se văd,

mergând alături, arabi, beduini, *fallahini*¹, negustori din Bassra, Bagdad, Masqat, și Matalla, egipteni, nubieni, abisinieni, turci, sirieni, greci, tunisieni, tripolitani, evrei, hinduși și malaezieni toti îmbrăcați în costumele lor naționale. Din când în când, strânse pe lângă ziduri, se înghesuie cocioabele sordide ale săracilor care nu pot locui în interiorul incintei.

În apropierea cazărmii se afla un cimitir în care se arată turiștilor, mormântul maicii neamului omenesc, Eva. Nu trebuie să ne mirăm dacă în Jiddah mișună cerșetorii. Aceștia sunt mai ales pelerinii din India, care spre deosebire de alții, nu caută să-și câștige prețul călătoriei de întoarcere ci preferă să apeleze la mila publică. Dupa ce am părăsit cimitirul m-am dus în port. Eram adâncit în gânduri și mă întrebam prin ce şiretic aş putea ajunge să pătrund în Oraşul sfânt, când, deodată, am auzit dinspre mare o voce care vuia cu putere:

*Malbrough pleacă la război
Nu știe când se va întoarce...*

Nu credeam că mi-aș putea găsi aici un compatriot. Am azvârlit o privire spre barca de unde venea acest refren. Acolo se aflau doi bărbați. Unul era un indigen, desigur proprietarul ambarcațiunii și celălalt, care stătea în picioare, părea destul de caraghios: purta un turban albastru, un pantalon roșu bufant după moda turcească, și un veston european, dar cu o croială demodată. În jurul gâtului era înfășurat cu un fular din mătase galbenă, iar chipul îi era împodobit cu doi favoriți care îi dădea un aer sigur de el. Mijlocul era strâns cu o curea de care atârna o teacă atât de mare, încât, se pare că încăpeau în ea cel puțin trei săbii. Acesta era cântărețul.

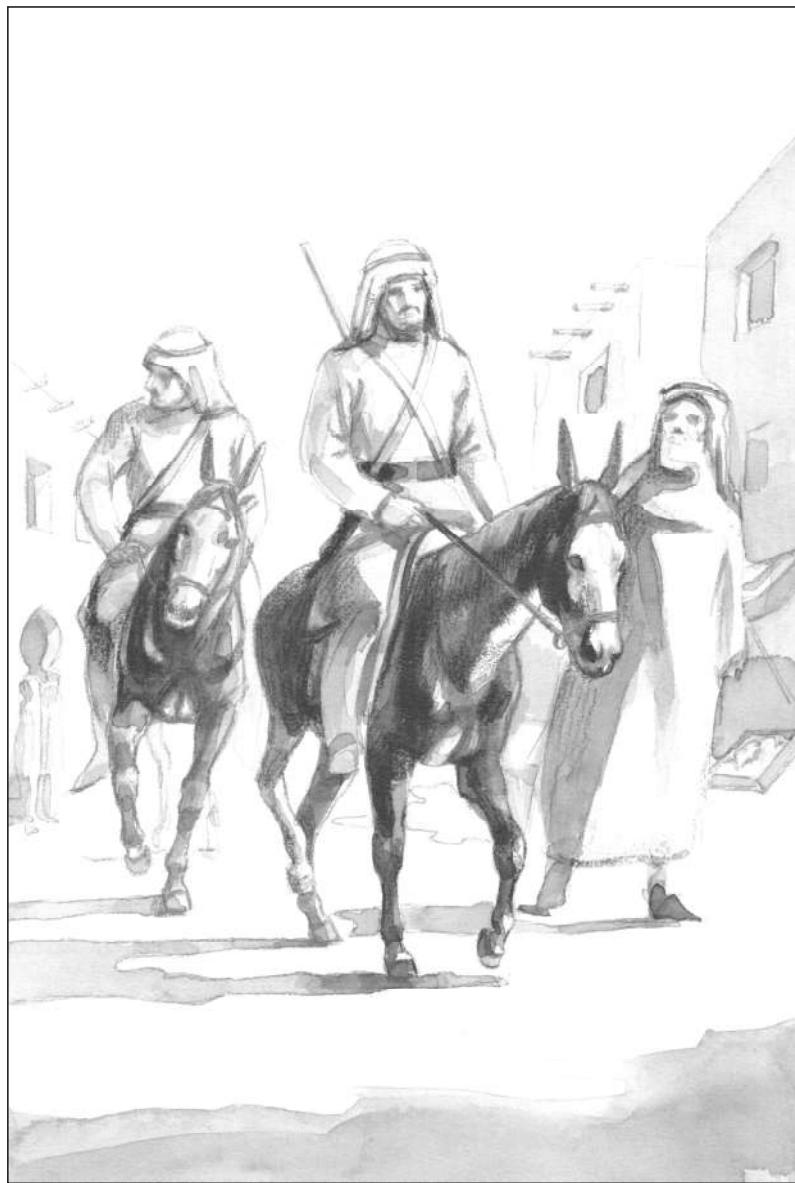
Se va reîntoarce de Paște ...

a continuat el fără a mă lua în seamă, luându-mă drept un beduin.

Sau de Sfânta Treime ...

am terminat eu, cu cea mai firească voce.

¹ Tărani. (N.tr.)

După-amiază, am ieșit cu slujitorul meu pentru a vizita locul.

Bărbatul a scos o exclamație de mirare, și-a smuls turbanul, l-a răsucit în vârful tecii după care a început să rotească în aer. Apoi, lăsând acest steag improvizat, a luat el însuși o vâslă, și peste câteva minute, a sărit pe țărm, să postat în fața mea și m-a măsurat din priviri cu uimire. Părea că nu-și poate crede ochilor.

— Un turc care cântă în limba franceză, a îngăimat el.

— Nu! Un francez îmbrăcat turcește.

— Astă-i bună! Nu v-aș fi luat niciodată un compatriot, într-atâta arătați a oriental. Poți să știu cu ce vă ocupați?

— Sunt scriitor. Dumneavaastră?

— Eu... hâm!... cum să spun... sunt violonist, actor, secretar particular, contabil, comerciant, văduv, rentier și turist pe calea de întoarcere.

Această enumerare m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Văd că existența dumneavaastră nu este lipsită de variație. Deci vă întoarceți în țară?

— Da, mă-ntorc la Nantes, dacă nu voi schimba destinația pe drum. Dumneavaastră?

— Eu nu voi putea să revăd țara înainte de câteva luni. Ce faceți la Jiddah?

— Nimic. Dumneavaastră?

— Nimic.

— Ce credeți, ne-am putea asocia?

— Cu mare plăcere. Dacă nu vă deranjez.

— Nicidcum. Aveți o locuință?

— Da, de patru zile.

— Și eu exact de același număr, dar de ore.

— Înseamnă că nu sunteți încă instalat. Eu sunt, iar în acest caz, eu trebuie să fiu cel care trebuie să vă invite primul.

— Accept cu dragă inimă.

— Atunci să mergem imediat. Nu este departe de aici.

Și-a plătit proprietarului bărcii și ne-am întors în port. M-a poftit într-o căsuță cu un etaj, despărțită în două de un corridor. A deschis ușa din dreapta și am intrat într-o încăpere îngustă al cărei întreg mobilier constă într-o bancă mare acoperită cu o rogojină.

— Iată, reședința noastră, a spus el. Sunteți bine venit, luati loc.

M-am așezat pe singurul scaun, în timp ce gazda mea intra în camera de alături unde, prin ușa întredeschisă, l-am văzut ridicând capacul unui cufăr enorm.

— Când ai o vizită atât de plăcută și de neașteptată, nimic din ceea ce poți oferi nu este îndeajuns de bun. Dar, fără a mă lăuda, vă pot oferi un adevărat ospăt. Vă veți desfăta. Iată cătite cu mere, pe care le-am făcut chiar eu aseară. Nu-ți vine să crezi, dar nimic nu este mai nimerit pentru a-ți potoli setea pe căldura asta. Iată niște pesmeciori, de care, cu siguranță n-ați mai mâncat de mult. Am și pâine bună, ca la noi, ce e adevărat, cam veche, dar cum văd că aveți dinți solizi, o să-i veniți de hac. Mai am și cârnat de Arles care miroase cam tare, ceea ce nu-l face însă mai puțin gustos. În sticla aceea am coniac. Ca înlocuitor al vinului, este, în orice caz, mai bun decât apa. Să iată încă ceva hm... Dar, că a venit vorba, prizări?

— Nu.

— Păcat, am un tutun de primă calitate. Dar sper că fumați?

— Asta, da.

— În orice caz, iată țigări. Mi-au mai rămas unsprezece pe care le vom împărtăși. Dumneavoastră veți lua zece și eu una.

— Cu neputință.

— Ghiciți ce am în această cutie din tablă?

Mi-a întins cutia. Din ea venea un miros puternic.

— Este brânză?

— Ați spus bine.

Am început ospătul, sporovăind.

— Mă numesc Martin, a spus gazda mea. Tatăl meu a fost pantofar. Trebuia să-i urmez meseria, dar am preferat să gădil corzile viorii decât să bat cuie în tâlpile de pantofi. M-am angajat, deci, într-o trupă de actori ambulanți. La început, am interpretat piese de vioară solo, prin orașele pe care le străbăteam. Apoi am fost avansat pe post de actor, dar, la scurtă vreme, am părăsit trupa și împreună cu un negustor englez m-am îmbarcat pentru India. La Bombay m-am îmbolnăvit și am fost trimis la spital. Englezul, strângător din fire, era totuși un om de treabă, doar că nu prea știa să scrie. Când